

CETURTĀ PALĀTA

Viencēliens par mums pašiem

Darbojošās personas:

Signe- jauna sieviete, ap 20 gadiem, slimniece
Edžus- viņas draugs

Aija- kundze visvecākajos gados (pāri 80), slimniece
Vīrietis- Aijas māšas dēls
Notāre

Daina- kundze gados (ap 60), slimniece

Ludmila Petrovna- kundze gados (ap 70), krieviete, runā ar akcentu,
slimniece
Sergejs, viņas vīrs

Ārsts

Medmāsa

Darbība notiek Latvijā, mūsdienās, slimnīcas palātā, 6 ainās- no rīta līdz vakaram.

1.aina

*Palātā piekļauvē un dungodama ienāk medmāsiņa, modina pacientes.
Visas mostas- attiecīgi uzvedoties- ķemmējas, stāpās, utt*

Medmāsa:

Labrīt, kundzes un jaunkundzes! Laiks mosties un mērīt temperatūru! Pēc tam nākšu ar špricēm...

Dainas kundze:

Iepriecinājāt gan no paša rīta! Būtu labāk kādu rītu konfektes atnesusi, nevis uzreiz ar adatām!

Medmāsa: *izdala termometrus*

Ak, tad konfektes dāmas sagribējušas... Taisāties tikai uz mājām, tur varēsiet gardumus ēst. Šeit mums viss pēc normatīviem, mīļās- šorīt būs tvaicēta omlete ar samazinātu sāls daudzumu.

Ludmila Petrovna: *ar krievisku akcentu*

Vot, jums te gan pavāri ir... Neko garšīgu nemāk uztaisīt. Kad es savam vecajam boršču vāru, tad gan... Visa māja smaržo, kaimiņiem siekalas tek. Neviena tādu neprot izvārīt kā es!

Medmāsa:

Nekārdiniet te slimnieces ar boršču, cienītā! Jums gandrīz visām ir diētiskā barošana.

Dainas kundze:

Pat omleti mājās var uztaisīt garšīgāku, nekā te. Drusku pipariņus, drusku tomātus klāt... Bet es jau nesūdzos, neesam restorānā.

Medmāsa:

Nu, re- atslēgas vārds ir „mājās”... Tā kā veselojaties un –marš!- uz mājām. Tagad, kamēr dakterējat savu žultspūsli, nebūs nekādi pipariņi. Kā mūsu jaunā meitene pēc operācijas?

Signe:

Besīgi... Sāp.

Medmāsa:

Nu, aklā zarna ir izgriezta, kādu brīdi pasāpēs, es iedošu poti pret sāpēm. Tomēr tagad tev ir tikai trīs mazi caurumiņi vēderā, agrāk sagrieza visu vēderu. Jau vakardien vajadzēja celties. Vajag kustēties, rīt vai parīt tevi laidīs mājās. Dakteris vizītē teiks to pašu, tici man. Un tev taču mājās ir mazs bēbītis, kurš tad viņu auklēs, ja ne tu? Labi, es skrienu tālāk.

Medmāsa aiziet. Noklaudz durvis.

Signe:

Jau celties? Bet es nevarēšu!

Ludmila Petrovna:

Vot, jaunatne! Tik vārgi! Kā tad mūsu laikos bija? Kad bērns piedzima, pēc pāris mēnešiem vajadzēja uz darbu iet, vai tev kas sāpēja vai ne. Es

savu Svetiņu atdevu bērnu silītē, pašai asaras bira, tik maziņa,
nobrēkusies sarkana. I tāpat visur bija jāpaciešas- pie zobārsta vēl tagad
bailes iet. Bet neko- izdzīvojām.

Signe: sapīkusi

Nu un tad? Vai tagad jābūt tāpat? Visi mūs vienmēr audzina- agrāk bija tā
un šitā, mēs darījām tā un cietām šitā... Tagad ir citi laiki, divdesmit
pirmais gadsimts! Vai tad mums vīzēs jāstaigā tāpēc, ka agrāk tā darīja?

Dainas kundze:

Nu nedusmojies, meitiņ! Ir citi laiki, ir, protams! Bet ir dažas lietas, kas
nemainās cauri gadsimtiem.

Signe:

Nu? Kas tad nemainās? Viss mainās! Vienreiz es sapsihojos, ka mans
Edža telefonu nevar pacelt, zvanīju, zvanīju, bet viņš neatbild. Mana ome
uzreiz sāka lasīt morāli, ka agrāk nekādu mobilo nav bijis, vienīgi
telefons mājās, bet, ja pa ielu staigājot, gribējuši uz citu pilsētu piezvanīt,
vajadzējis pastā pieteikt kaut kādu tālsarunu un ilgi gaidīt. Jāsmejas! Vai
tad to tagad var ņemt par piemēru? Tagad telefons katram ir kabatā un ir
jāatbild uzreiz. Varbūt kādam ir kas svarīgs? Ja nevar sazvanīt, tad uzreiz
jāsāk uztraukties.

Dainas kundze:

Svarīgs, jā... Es katru dienu braucu uz darbu vilcienā un gribot negribot
klausos, ko cilvēki runā. Tur gan ir jāsmejas. Kas tur svarīgs? Citreiz
tādas blēņas gvelž, ko pat ķēķī ar draudzenēm runāt būtu kauns, bet te pa
visu vagonu izbļauj- kur naktī bija, ko un kā darīja.

Signe:

Nu, vai tad nav forši? Visu uzreiz var izrunāt...

Dainas kundze:

Man tas neliemas gudri. Ja agrāk bija tā retā zvanīšana- no mājas telefona
vai no pasta, tad izdomāja, kas ir svarīgākais sakāmais, kas ne. Tagad ir
tik daudz liekas informācijas- televizors, telefoni, internets. Cits pat uz
poda ejot, telefonu ņem līdzī. Vienreiz tajā pašā vilcienā dabūju
noklausīties pusstundu garu sarunu par zirņu zupu. Mamma laikam bija
uzvārījusi un gaidīja meitu mājās, bet viņa izvaicāja- kas tur iekšā un kas
nav, cik daudz sīpolu pielikusi, cik daudz gaļas. Pilnīgi bezjēdzīgi. Pati
teica, ka pēc pusstundas būs mājās, tad ēdīs un varēs tos sīpolus pa šķīvi
skaitīt. Cilvēki tagad palikuši sīkumaini un nespēj lielas lietas atšķirt no
pilnīgi nevajadzīgiem niekiem.

Signe:

Jūs vienkārši esat vecmodīga, tas arī viss.

Atkal ienāk medmāsiņa. Apstaigā slimnieces.

Medmāsa:

Nu, dāmas, atdodiet termometrus un pagrieziēt savas pēcpuses špricēm. Aijas kundze, jums ir paaugstināta temperatūra.

Aijas kundze:

Man tāpat drīz jāmirst, ko tur uztraukties par temperatūru.

Medmāsa:

Nomirt visi paspēsim, neviens uz zemes nav palicis. Bet nav jau, kur steigties, vai ne?

Dainas kundze:

Tagad taču pavasaris, grēks tādā smukā laikā mirt. Viss zied un plaukst.

Aijas kundze:

...un puķes lētākas...

Medmāsa:

Ja jau spējat jokoties, tad viss kārtībā. Būs labi!

Aijas kundze:

Mani radiņi gan to vien gaida. Tantei ir māja Pierīgā un neviena pašai sava bērna... Kur vēl labāk?

Medmāsa:

Lai pagaida! Jūs vēl pati pa savu māju dancosiet. Vajag optimismu un vēlmi izveseļoties, nevis nāvi piesaukt.

Ludmila Petrovna:

Varbūt labāk vajag iet uz pansionātu? Ja pašai spēka nav, tur nav nemaz tik slikti. Man draudzene dzīvo. Tur viņiem i koncertus rīko, ir teātris atbrauc, viņa savā mūžā nav tik daudz izklaidējusies, kā tagad. Dažs pat apprecoties.